

Minnen från Hamrarna 9 juni 1989

En vacker sommarförmiddag samlades ett 10-tal botanister vid Transtrands kyrka, för att under Pell Algot Erikssons ledning botanisera vid Hamrarna. På vägen dit anslöt ytterligare c:a 15 växtintresserade personer från trakten. På dammiga vägar gick färden österut. Högt över Västerdalälven ligger Hamrarna, som är en milslång diabasförkastning. De östvända klipporna stuper ned mot ett vidsträckt myrland. Långt bort i öster anade vi bergen vid Österdalälvens dalgång.

Med sedvanlig elegans guidade Pell Algot oss under vandringen längs klipporna, som på sina håll nådde en höjd av 40 m. Nedanför branten fanns rikligt med toltta. Vårt första fynd för dagen var ett bestånd av vitblommig toltta. I branten växte rikligt med grönbräken, myskmåra, blågröe och lundgröe. Vi hittade ett 60-tal fjällbräckor och en låsbräken på klipphyllorna. Där nedanför fanns tämligen rikligt med hässlebrodd och spridda ex av kransrams och tibast. Några enstaka grönkullor hittade vi också.

Vi intog vår matsäck i strålande solsken och med en underbar utsikt över myrlandskapet och fick njuta av två fjällvråkar som kretsade högt över våra huvuden. Vägen tillbaka till bilarna förde oss längre ned på myrarna och vårt sista fynd för dagen var ett bestånd med 30-talet brudsporrar.

Innan våra vägar skiljdes, förde Pell Algot oss till ett diabasblock högt uppe på berget. På blocket kunde vi beundra ristningar, som utförts av vallkullor under 1700-talet.

Berndt Carrington

